

این پاسخی است به پروفیسوری از پی اس یو که مرا برای ایراد یک سخنرانی دعوت کرده بود. پس از سخنرانی بخش پرسش و پاسخ آغاز شد. من در هنگام پاسخ به یک پرسش اظهار کردم که: "قرآن می گوید: حتی کافران نیز در باب وضعیت شان مجال گفتگوی با خداوند را خواهند داشت". اگر برای آنچه که بدان معتقد بودند دلیل خوبی داشته باشند، در آن هنگام به خاطر اعتقاد اشتباه شان بخشیده خواهند شد. این برای پروفیسور غافلگیر کننده بود و از من پرسید که آیا می توانم آیاتی را که ادعای مرا تأیید می کنند برایش بفرستم.

لطفاً با لحاظ این امر به آیات ذیل توجه کنید:

قرآن سوره (۲۱) أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ ... (۲۴)
 آیا آنها معبودانی جز خدا برگزیدند؟ بگو: «دلایلتان را بیاورید ..

قرآن سوره (۲۷) أَمْ يَبْهَتُونَ الْخُلُقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ أَعْلَهُ مَعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (۶۴)
 یا کسی که آفرینش را آغاز کرد، سپس آن را تجدید می کند، و کسی که شما را از آسمان و زمین روزی می دهد؛ آیا معبودی با خداست؟ بگو: «دلایلتان را بیاورید اگر راست می گوئید

قرآن سوره (۲۸) وَ نَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
 يَفْتُرُونَ (۷۵)
 (در آن روز) از هر امتی گواهی برمی گزینیم و می گوئیم: «دلیل خود را بیاورید ...

پیامبرانی چون سلیمان نیز هرگز حتی پرنده ای را بدون آنکه به او مجال دفاع از خود بدهد مجازات نمی کرد.

قرآن سوره (۲۷) وَ تَقَدَّ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِي لَا أَرَى الْهُدُودَ أَمْ كَانَتْ مِنَ الْغَائِبِينَ (۲۰) ۚ لَأَعْلَفُ عَذَابًا شَدِيدًا
 أَوْ لَأَذْبَحُنَّهُ أَوْ لِيَأْتِيَنَّ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ (۲۱)
 و جویای [حال] پرندگان شد و گفت: «مرا چه شده است که همد را نمی بینم؟ یا شاید از غایبان است؟ - قطعاً او را به عذابی سخت عذاب می کنم یا سرش را می برم مگر آنکه دلیلی روشن برای من بیاورد.

خواندن آیاتی که یک معتقد به خدا را توصیف می کنند نیز جالب خواهد بود. آن آیات توضیح می دهند که کار های نیک یک مؤمن موجب پذیرفته شدن ایمان او به خداوند خواهد شد. شیاطین نیز

اظهار می کنند که تنها یک خدا وجود دارد. و اگر شخصی در برابر بشریت مرتکب قساوت هایی شود، اما پس از آن بگوید: "به خدا ایمان دارم"، در آن هنگام او نمی تواند وارد بهشت شود. از این رو، یک مؤمن باید آن صفات خاصی را که در قرآن و کتب مقدس گفته شده است داشته باشد. قرآن در این باره می گوید:

قرآن سوره (۲۳) قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (۱) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَشِعُونَ (۲) وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّعْوِ مُعْرِضُونَ (۳) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ (۴) وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (۵) إِلَّا عَلَىٰ أَرْوَاحِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (۶) فَمَنْ ابْتغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (۷) وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِهِمْ وَعَهُمُ رَعُونَ (۸) وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ (۹) أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ (۱۰) الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ (۱۱)

مؤمنان رستگار شدند؛ (۱) آنها که در نمازشان خشوع دارند؛ (۲) و آنها که از لغو و بیهودگی روی گردانند؛ (۳) و آنها که زکات را انجام می دهند؛ (۴) و آنها که فروج خود را حفاظت می کنند؛ (۵) تنها آمیزش جنسی با همسران و کنیزانشان دارند، که در بهره گیری از آنان ملامت نمی شوند؛ (۶) و کسانی که غیر از این طریق را طلب کنند، تجاوزگرند؛ (۷) و آنها که امانت‌ها و عهد خود را رعایت می کنند؛ (۸) و آنها که بر نمازهایشان مواظبت می نمایند؛ (۹) (آری،) آنها وارثانند؛ (۱۰) (وارثانی) که بهشت برین را ارث می برند، و جاودانه در آن خواهند ماند؛ (۱۱)

قرآن تذکر می دهد که حتی پرستش کنندگان خدا نیز اگر صفات بد داشته باشند دچار پریشانی خواهند شد.

قرآن سوره (۱۰۷) قَوْلٌ لِلْمُصَلِّينَ (۴) الَّذِينَ هُمْ عَنِ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ (۵) الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ (۶) وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ (۷)

پس وای بر نمازگزارانی- که از نمازشان غافلند، - آنان که ریا می کنند، - و دیگران را از وسایل ضروری زندگی منع می نمایند!

از این رو یک کافر تنها در صورتی کافر محسوب می شود که دارای صفات یک کافر باشد. به عنوان مثال، شخصی که در آفریقا پرورش یافته و همواره اعمال نیک انجام داده است، اگر شخص خیر خواهی بوده اما هرگز با خدا آشنا نشده، هرگز به دوزخ نخواهد رفت چرا که فاقد صفات یک کافر است. برخی از صفاتی که یک کافر را تعریف می کنند در عبارات زیر نشان داده شده است:

قرآن سوره (۱۰۷) أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكذِّبُ بِالْإِيمَانِ (۱) فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ (۲) وَلَا يُحِضْ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ (۳)

آیا کسی که روز جزا را پیوسته انکار می کند دیدی؟ (۱) او همان کسی است که یتیم را با خشونت می راند، (۲) و (دیگران را) به اطعام مسکین تشویق نمی کند! (۳)

آیات بسیاری چون آیات فوق وجود دارد و همه آنها نشان دهنده کافرانی با اعمال بد هستند.

صفت مهم دیگری برای یک کافر این است:

قرآن سوره (۸) إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصَّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (۲۲)
بدترین جنبندگان نزد خدا، افراد کر و لالی هستند که عقل بکار نمی‌برند.

قرآن سوره (۸) إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ (۵۵)
همانا بدترین جنبندگان نزد خدا آنانند که کفر ورزیدند پس ایمان نمی‌آورند

علاوه بر این قرآن اظهار می‌دارد که انجام اعمال بد است که بلای خداوند را در پی دارد، نه عضویت در دینی خاص.

قرآن سوره (۴) لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَ لَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَ لَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَ لَا نَصِيرًا (۱۲۳)
[وعدۀ الهی] بر وفق آرزوهای شما و آرزوهای اهل کتاب نیست؛ هر کس مرتکب ناشایستی شود، جزای آن را می‌یابد و برای خود در برابر خداوند یار و یآوری نمی‌یابد.

هیچ اجبار یا اضطراری در دین نیست چرا که راه درست به روشنی از راه نادرست تمیز داده شده است. بنا بر این شخص برای آنکه در راه درست باشد باید به خدا ایمان داشته باشد، و باید از شیطان برائت جوید- که به معنای آن است که تنها اعمال نیک انجام دهد به جای اعمال بد.

قرآن سوره (۲) لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطُّغُوتِ وَ يُؤْمِنَ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (۲۵۶)
در قبول دین، اکراهی نیست. (زیرا) راه درست از راه انحراف، روشن شده است. بنابراین این، کسی که به طاغوت [هر موجود طغیانگر] کافر شود و به خدا ایمان آورد، به دستگیره محکمی چنگ زده است، که گسستن برای آن نیست. و خداوند، شنوا و داناست.

خداوند در قرآن اظهار می‌کند که هیچ قومی را هرگز مجازات نخواهد کرد مگر آنکه آنها پیام خدا را شنیده، پس از دریافت و فهم آن در قلب هایشان، باز هم آن را نپذیرند.

قرآن سوره (۲۸) وَ مَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى حَتَّى يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا يُلِّقُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَ مَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَى إِلَّا وَ أَهْلِهَا ظَالِمُونَ (۵۹)

و پروردگار تو هرگز شهرها و آبادیها را هلاک نمی‌کرد تا اینکه در کانون آنها پیامبری مبعوث کند که آیات ما را بر آنان بخواند؛ و ما هرگز آبادیها و شهرها را هلاک نکردیم مگر آنکه اهلش ظالم بودند!

قرآن سوره (۱۰) وَ لِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَ هُمْ لَا يُظْلَمُونَ (۴۷)
و هر ملّتی را پیغامبری است که هرگاه بیاید پیغامبر آنان، داوری شود میان ایشان به عدالت و
ستم نمی‌شوند

امیدوارم موارد ذکر شده گواه کافی باشد در باب آنچه که ادعا کردم.